

Yttrande från Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om "Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om upprättande av en flerårig plan för laxbeståndet i Östersjön och det fiske som utnyttjar det beståndet"

KOM(2011) 470 slutlig – 2011/0206 COD

(2012/C 68/09)

Föredragande: **Seppo KALLIO**

Den 13 september 2011 beslutade Europaparlamentet att i enlighet med artikel 43.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt rådfråga Europeiska ekonomiska och sociala kommittén om

"Förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om upprättande av en flerårig plan för laxbeståndet i Östersjön och det fiske som utnyttjar det beståndet"

KOM(2011) 470 slutlig – 2011/0206 (COD).

Facksektionen för jordbruk, landsbygdsutveckling och miljö, som svarat för kommitténs beredning av ärendet, antog sitt yttrande den 21 december 2011.

Vid sin 477:e plenarsession den 18–19 januari 2012 (sammanträdet den 18 januari 2012) antog Europeiska ekonomiska och sociala kommittén följande yttrande med 169 röster för, 4 röster emot och 9 nedlagda röster.

1. Sammanfattning och rekommendationer

1.1 Europeiska ekonomiska och sociala kommittén välkomnar och stöder målen i den fleråriga planen för laxbeståndet, som syftar till ett hållbart utnyttjande av alla laxbestånd i Östersjön samt till genetisk integritet och mångfald. Den tidsplan som ställs upp är emellertid i dagsläget orealistisk i fråga om de svaga laxbestånden i södra Östersjön.

1.2 EESK anser att fiskebegränsningarna måste gälla laxens hela livscykel och alla typer av fiske. För att man ska kunna förstärka svaga laxbestånd krävs det utöver fiskebegränsningar även en iståndsättning av laxens fortplantningsområden. EESK anser att det inte är lämpligt att fastställa totala tillåtna fångstmängder för älvar, eftersom detta administrativt sett är mycket betungande och eftersom övervakningen skulle innebära omfattande extra kostnader. Huvudansvaret för regleringen och kontrollen av det fiske som sker i en medlemsstats inre vatten bör innehas av medlemsstaten i fråga. Europeiska kommissionen bör följa genomförandet av de nationella kontrollprogrammen på basis av medlemsstaternas rapporter.

1.3 EESK ställer sig bakom förslaget om att förordningen även ska tillämpas på fartyg som erbjuder olika tjänster, s.k. tjänstefartyg. En stor del av den sammanlagda laxfångsten fångas emellertid vid fritidsfiske, som inte omfattas av planen. Även regleringen och kontrollen av fritidsfisket bör ske på nationell nivå och följas upp via rapporter som medlemsstaterna lämnar till kommissionen.

1.4 Med tanke på fiskets fortlevnad anser EESK att det är viktigt att fiskekvoterna och fiskebegränsningarna gradvis ändras så att de motsvarar den nivå för fiskedödlighet som ställts upp som mål. Regleringen av laxfisket till havs bör i framtiden grunda sig på de tekniska bestämmelser om fiskesäsonger och

fångstredskap som fastställts för att skydda uttryckligen svaga laxbestånd och inte på den totala tillåtna fångstmängden för flera olika laxbestånd.

1.5 Kommittén vill inte att man förbjuder utsättning av lax i kompensationssyfte utan att det finns starka vetenskapliga bevis för att detta är skadligt. Man bör övervaka kvaliteten på smolt som sätts ut. EESK föreslår att man minskar den genetiska risk som utsättning medför genom att vid produktionen av smolt för utsättning använda vilda honlaxar som årligen fångas in.

1.6 Europeiska ekonomiska och sociala kommittén anser att det är nödvändigt att kontrollera laxfisket på ett lämpligt och effektivt sätt, och föreslår att kontrollresurserna så fort som möjligt koncentreras till kontrollen av laxfisket. I stället för att införa nya varaktiga kontrollkrav anser EESK att man i första hand i medlemsstaterna på ett effektivt sätt bör genomföra den kontrollagstiftning som har utvecklats kraftigt under de senaste åren. EESK förväntar sig en mer ingående utredning av den omfattande felrapportering av laxfångsten som förekommer enligt Internationella havsforskningsrådet (ICES).

1.7 Kommittén betonar att aktuell laxforskning av hög kvalitet är av stor betydelse för ett framgångsrikt genomförande av den fleråriga planen för laxbeståndet. Endast med hjälp av tillräckligt pålitlig information kan man se till att tillräckliga åtgärder vidtas för att skydda och förstärka laxbestånden samt att de utnyttjas på ett hållbart sätt. Utöver pålitlig statistik om fångsterna behövs det också ytterligare information om de faktorer som orsakar laxdödligheten till havs.

1.8 Kommittén anser att förslaget till förordning kommer att få negativa konsekvenser för sysselsättningen på områdena kommersiellt fiske, bearbetning av och handel med fisk, redskapstillverkning, turismfiske och vattenbruk. Konsekvenserna

kommer att variera mellan olika medlemsstater och även regionalt inom länderna. EESK förutsätter att man minimerar de negativa konsekvenser som genomförandet av åtgärder i enlighet med förslaget till förordning kommer att medföra för sysselsättningen, samt att dessa konsekvenser beaktas på ett övergripande sätt då medel beviljas ur EU:s strukturfonder och vid den framtida reformen av den gemensamma fiskeripolitiken. Kommittén framhåller att möjligheterna att utnyttja EU:s strukturfonder måste utökas och effektiviseras för att man ska kunna förstärka laxbeståndet på ett hållbart sätt och förbättra sysselsättningen inom fiskerinäringen i Östersjön.

2. Inledning

2.1 Laxbestånden i Östersjön har tidigare reglerats med hjälp av nationella fiskebegränsningar, tekniska bestämmelser om fiske som angetts i en rådsförordning samt årligen fastställda fiskekvoter (TAC). Fram till år 2006 fastställdes kvoterna av Internationella fiskerikommissionen för Östersjön (IBSFC). Alla åtgärder som rör laxbestånden samordnades fram till år 2010 i IBSFC:s handlingsplan för Östersjölaxen (*Salmon Action Plan*).

2.2 Sedan 2006 har EU-medlemsstaternas fångstkvoter för Östersjön årligen fastställts i en rådsförordning. Kommissionen utformar förslaget till förordning med utgångspunkt i råd från Internationella havsforskningsrådet (ICES) och den vetenskapliga, tekniska och ekonomiska kommittén för fiskerinäringen (STECF).

2.3 De kvoter som man enats om inom EU fördelas därefter mellan medlemsstaterna inom ramen för vad som kallas relativ stabilitet. Detta innebär att de olika medlemsstaternas relativa andelar av kvoterna förblir desamma år efter år, även om kvoternas storlek varierar.

2.4 Av länder utanför EU är det endast Ryssland som bedriver fiske i Östersjön. EU och Ryssland diskuterar tillståndet för fiskbestånden i Östersjön och möjligheterna till fiske vid separata, internationella förhandlingar. Tills vidare tillämpas ingen formell metod motsvarande den som tillämpas inom Internationella fiskerikommissionen för Östersjön då man fördelar fiskekvoterna mellan EU och Ryssland.

2.5 Östersjöns kommersiella laxkvot är uppdelad i två delar: kvoten Huvudbassängen och Bottniska viken (ICES 22–31) och kvoten Finska viken (ICES 32). I praktiken har kvoten inte begränsat laxfisket på flera år. Av den sammanlagda kvoten på 309 665 laxar för Östersjön år 2010 fångades endast 150 092 laxar, dvs. 48,5 %. Utnyttjandeprocenten varierade mellan 2,8 och 84,9 % mellan de olika länderna. Förutom kommersiella fiskare fångar även fritidsfiskare lax till havs, i älvmyningarna och i älvarna. Fritidsfiskarna står för 20–30 % av all fisk som fångas i Östersjöområdet medan de står för nästan hälften av fångsten längs kusterna och i älvarna. Fritidsfiskarnas laxfångst räknas inte in i fiskekvoten.

2.6 Tillståndet för de stora laxälvarna i norr förbättrades betydligt i mitten av 1990-talet till följd av de nationella tidsbegränsningar för kustfisket som fastställdes av Finland och

Sverige. Produktionen av smolt i dessa älvar har därefter hållit en betydligt högre nivå och legat nära älvarnas potentiella produktionskapacitet och den maximala produktionsnivå som ställts som mål i planen. Laxfisket i Östersjön är i stor utsträckning beroende av produktionen i dessa välmående nordliga laxälvar.

2.7 Smoltproduktionen i laxälvarna i mellersta och södra Östersjöområdet har förblivit låg trots de åtgärder som hittills vidtagits. Det laxfiske som riktar sig mot blandbeståndet i Östersjöns huvudbassäng minskade klart då fiske med drivgarn förbjöds år 2008. I och med att fisket med drivande långrevar ökat har emellertid också laxfisket i huvudbassängen ökat på nytt.

2.8 Trots att produktionen av smolt har ökat avsevärt har storleken på det laxbestånd som kan fiskas inte ökat i motsvarande grad. Det krävs ytterligare forskningsuppgifter om de faktorer som orsakar laxdödligheten till havs.

2.9 Då Internationella havsforskningsrådet (ICES) uttalade sig om fiskemöjligheterna år 2012 ansåg det att en stor del av den lax som fångas med långrevar i Östersjön felaktigt rapporteras som öring.

2.10 Internationella havsforskningsrådet har uttryckt oro över tillståndet beträffande laxbeståndet i Östersjön och den genetiska mångfalden. Också kommissionen för skydd av Östersjöns marina miljö (Helcom) har fäst uppmärksamheten vid tillståndet för laxbestånden i Östersjön.

2.11 Laxfisket är av stor socioekonomisk betydelse för fiskesamhällena längs kusterna. Den senaste uppskattningen av antalet laxfiskare i Östersjön är från år 2007, då Europeiska kommissionen bedömde att det totala antalet kommersiella laxfiskare uppgick till cirka 400 personer, varav 340 fiskade längs kusterna. Internationella havsforskningsrådets s.k. laxarbetsgrupp bedömde år 2010 att det totala antalet fartyg som bedrev laxfiske på öppet hav uppgick till 141, alltså betydligt fler än enligt uppskattningen år 2007. Laxfisket sysselsätter förutom kommersiella fiskare ett minst lika stort antal personer inom fisketurismen. Man har bedömt att det kommersiella laxfisket och fritidsfisket i Bottniska viken sysselsätter lika många personer. Laxfisket sysselsätter också indirekt ett stort antal personer inom bearbetningen och handeln med fiske samt inom industrin för fiskeredskap. Produktionen av smolt för att upprätthålla laxfisket och laxbestånden är också en viktig arbetsgivare på lokal nivå.

3. Kommissionens förslag

3.1 Den 12 augusti 2011 offentliggjorde Europeiska kommissionen sitt förslag till Europaparlamentets och rådets förordning om upprättande av en flerårig plan för laxbeståndet i Östersjön och det fiske som utnyttjar det beståndet (KOM(2011) 470 slutlig).

3.2 Avsikten är att förvaltningsplanen för laxbestånden i Östersjön ska tillämpas på det kommersiella fisket i Östersjön och i de älvar som utmynnar i Östersjön. Planen ska också tillämpas på företag som sysslar med fiskeguidning då de erbjuder tjänster för fritidsfiske i Östersjön. I förslaget ges möjlighet att under vissa förutsättningar reglera fisket i älvarna med hjälp av EU-bestämmelser. Förslaget gäller också utsättning av lax.

3.3 Det huvudsakliga syftet med förslaget är att säkerställa att laxbeståndet i Östersjön utnyttjas på ett hållbart sätt i enlighet med principen om maximal hållbar avkastning, samt att laxbeståndets genetiska integritet och mångfald bevaras.

3.4 För de vilda laxbestånden i Östersjön fastställs separata mål för varje älv, som är 75 % av den aktuella laxälvens uppskattade potentiella kapacitet för smoltproduktion. Beroende på laxälvarnas nuvarande tillstånd bör målet nås inom fem till tio år efter det att förordningen trätt i kraft.

3.5 När det gäller de vilda laxbestånden föreslås en obligatorisk reglering av TAC-nivån för varje älv. Medlemsstaterna ska ansvara för denna reglering, och bör på basis av vetenskapliga rön fastställa största tillåtna fiskedödlighet och motsvarande TAC-nivå för varje älv.

3.6 Kommissionen ska vart tredje år bedöma ovan nämnda åtgärder som ska vidtas av medlemsstaterna och deras förenlighet med måluppfyllelsen. Om en medlemsstat inte offentliggör uppgifterna eller om en medlemsstats åtgärder inte motsvarar målen, ska kommissionen kunna ändra de fiskedödlighetsnivåer och/eller TAC-nivåer som medlemsstaten fastställt för vildlaxälvar eller förbjuda laxfiske i de berörda älvarna.

3.7 För alla laxbestånd i Östersjön föreslås ett gemensamt värde för fiskedödligheten till havs. Detta värde föreslås vara 0,1. En nivå för fiskedödlighet på 0,1 skulle innebära att man årligen får fiska ca 10 % av de laxar som är föremål för fiske. Då man årligen fastställer TAC-nivån måste den vara sådan att maximinivån för fiskedödlighet på 0,1 inte överskrids. Kommissionen kan ändra nivån för fiskedödligheten till havs om det sker förändringar i förhållandena som kan äventyra måluppfyllelsen.

3.8 Laxar som fångas av tjänstefartyg bör räknas in i en medlemsstats nationella laxkvot.

3.9 Medlemsstaterna bör fastställa älvspecifika tekniska fiskebestämmelser för sådana svaga vildlaxbestånd som inte har nått målet om 50 % av vildlaxälvens kapacitet för smoltproduktion. Bestämmelserna bör fastställas inom två år efter det att förordningen trätt i kraft. Medlemsstaterna kan själva välja och besluta om dessa tekniska fiskebestämmelser (t.ex. redskapsrestriktioner och fredningstider/-områden).

3.10 Kommissionen bedömer vart tredje år de tekniska fiskebestämmelser som fastställts av medlemsstaterna. Om en medlemsstat inte fastställer några bestämmelser inom den angivna tiden, inte offentliggör bestämmelserna eller inte beslutar om tillräckliga åtgärder med tanke på de mål som ställts upp för vildlaxälvarna, får kommissionen fastställa tekniska fiskebestämmelser för varje älv.

3.11 Återutsättningen av lax begränsas till utsättning och direktutsättning. Med utsättning avses utsättning i vildlaxälvar och med direktutsättning utsättning i potentiella laxälvar i syfte att skapa självförsörjande vilda laxpopulationer.

3.12 I förslaget föreslås en övergångsperiod på sju år för utsättning. Efter övergångsperioden förbjuds alla andra typer av utsättning än de som nämns ovan.

3.13 Förslaget innehåller nya kontrollbestämmelser som komplement till redan existerande kontrollagstiftning. De nya kontrollkraven gäller fartyg som används för kommersiell fångst av lax oberoende av fartygets längd samt tjänstefartyg.

3.14 Fångsterna bör inspekteras i samband med landningen. Dessa landningsinspektioner ska omfatta minst 10 % av det totala antalet landningar.

3.15 Kommissionen föreslår att befogenheterna att anta delegerade rättsakter vid behov ska tilldelas kommissionen under obegränsad tid för reglering av laxfisket både till havs och i älvar.

4. Särskilda kommentarer

4.1 EESK anser att målen för planen är bra och bör stödjas. Förslaget mål om att nå minst 75 % av den potentiella kapaciteten för produktion av vild smolt inom tio år är mycket ambitiöst. På basis av bedömningar som gjorts av Internationella havsforskningsrådet (ICES) håller målet på att uppnås när det gäller de stora laxälvarna i norra Östersjöområdet, men när det gäller de svaga laxbestånden i söder är tidsplanen ändå realistisk, oberoende av nivån på fiskebegränsningarna.

4.2 Som tillämpningsområde för förordningen har angetts kommersiellt fiske samt fritidsfiske när fisket utförs av tjänstefartyg. Tjänstefartygens betydelse för den totala laxfångsten är liten. Den totala laxfångsten vid det fritidsfiske som sker längs kusterna och i älvarna och som inte omfattas av förordningens tillämpningsområde är dock av samma storlek som fångsten för det kommersiella fisket i området. EESK anser inte att det är förnuftigt att för älvarna endast fastställa en total tillåten fångstmängd för kommersiellt fiske, eftersom det nästan uteslutande bedrivs fritidsfiske i älvarna. EESK anser vidare att fiskebegränsningarna bör gälla laxens hela livscykel och alla typer av fiske. Medlemsstaten i fråga bör ha huvudansvaret för regleringen av det kommersiella fiske och fritidsfiske som sker i en medlemsstats inre vatten.

4.3 I de förvaltnings- och återhämtningsplaner för fiskebestånd som redan godkänts inom EU har man för varje fiskebestånd fastställt ett värde för fiskedödligheten som är optimalt för beståndet ifråga med tanke på ett hållbart utnyttjande. I Östersjön är flera olika laxbestånd föremål för fiske, och deras biologiska tillstånd varierar. Av förordningen och dess motivering framgår inte varför man i förslaget har angett ett enda värde för fiskedödligheten till havs för alla laxbestånd i Östersjön eller hur man har beräknat detta värde.

4.4 Laxbestånden i norra Östersjöområdet är redan nu mycket nära den nivå för maximal hållbar avkastning som fastställts som mål. Om laxkvoten för huvudbassängen och Bottniska viken sänks till en nivå där även fiskedödligheten för de sydliga fiskebestånden uppfyller maximal hållbar avkastning, begränsar man samtidigt i onödan fisket av de nordliga fiskebestånden. Regleringen av havsfisket bör därför i fortsättningen grunda sig på tekniska bestämmelser om fiskesäsonger och fångstredskap som särskilt kan inriktas på att skydda svaga laxbestånd, i stället för på den totala tillåtna fångstmängden för flera olika laxbestånd. Om regleringen av laxfisket även i fortsättningen grundar sig på en årligen fastställd total tillåten fångstmängd, bör man när det gäller laxkvoterna för havsfiske tillämpa samma successiva sänkning av fiskedödligheten till en målnivå som den som tillämpas i förvaltningsplanerna för andra fiskbestånd. Plötsliga stora ändringar i regleringen som görs utan tvingande skäl är mycket skadliga för fiskerinäringen.

4.5 Laxfisket i Östersjöns huvudbassäng är i sin helhet ett blandfiske som omfattar olika laxbestånd. Ju närmare en laxälv fisket sker, desto bättre kan fisket riktas mot laxbeståndet i den aktuella älven. Med tanke på en förstärkning av de svaga sydliga laxbestånden kommer bestämmelser om och kontroll av fiske med drivande långrevar i Östersjöns huvudbassäng att spela en viktig roll i framtiden. Antalet laxar under minimimått som fångas med långrevar under höstfisket har konstaterats vara större än vid andra typer av fiske, varför man med hjälp av tidsmässiga begränsningar av långrevsfisket även skulle kunna minska antalet laxar som kastas bort. Man bör ändå notera att laxbestånden i södra Östersjön inte har återhämtat sig trots en kraftig minskning av fisket i huvudbassängen. Det här innebär att en förstärkning av svaga laxbestånd inte enbart förutsätter en begränsning av havsfisket till havs utan också en kraftig begränsning av fisket i älvmyningarna och älvarna samt att laxens fortplantningsområden iståndsätts så att den naturliga fortplantningen säkerställs.

4.6 Kommittén är oroad över bedömningarna om felaktiga rapporter om laxfångster och kräver en närmare utredning av frågan. EESK anser att det är viktigt att övervaka laxfisket på ett lämpligt och effektivt sätt. Kommissionens förslag skulle varaktigt öka den offentliga sektorns kontrollskyldigheter och medföra extra kostnader. Kostnaderna skulle framför allt orsakas av ändringar i och underhåll av dataprogrammen samt av behovet att öka personalresurserna och övriga resurser för att kunna kontrollera och undersöka efterlevnaden av bestämmelserna. EESK förutsätter att kontrollresurserna utökas i mån av möjlighet samt att redan existerande resurser koncentreras till kontrollen av laxfisket, till dess att den fleråriga planen för laxbeståndet har godkänts och rapporteringsproblemen anses vara lösta. När det gäller kontrollen av bestämmelserna om laxfiske anser

EESK att den främsta åtgärden bör vara att i alla medlemsstater på ett effektivt sätt genomföra den kontrollagstiftning som har utvecklats kraftigt under de senaste åren. Europeiska kommissionen bör följa genomförandet av de nationella kontrollprogrammen på basis av medlemsstaternas rapporter.

4.7 Lax återutsätts genom utsättning och direktutsättning, samt på basis av domstolsbeslut som kompensation för fångstförluster som orsakats av vattenkraftens utbyggnad. I och med förslaget skulle annan återutsättning av lax än utsättning och direktutsättning i potentiella laxälvar upphöra sju år efter det att förordningen trätt i kraft. Den tidsfrist på sju år som föreslås för att ersätta kompensationsutsättning med andra åtgärder är alltför kort, eftersom det både behövs tid för förändringsprocessen – som sannolikt kommer att behöva behandlas i alla tre rättsinstanser – och för planeringen och genomförandet av alternativa åtgärder.

4.8 Förbudet mot kompensationsutsättning motiveras med att utsättningen är skadlig för laxbeståndens genetiska mångfald. Några vetenskapliga grunder för detta presenteras dock inte. De fångster som fås tack vare kompensationsutsättning har en obestridlig betydelse för fisket i utsättningsområdenas älvmyningar och längs kusterna, och de skapar också tiotals årsverken inom företag som sysslar med vattenbruk längs kusterna. Man bör därför inte förbjuda denna typ av utsättning utan starka vetenskapliga bevis på dess skadlighet. EESK anser också att man bör övervaka kvaliteten på smolt som sätts ut, och att fettfenorna på all smolt som sätts ut bör klippas så att man i fångsten kan skilja mellan laxar som förökat sig naturligt och utsatta laxar. Det genetiska hot som sättfisker innebär kan minimeras genom att man vid produktionen av smolt i stället för att använda laxbestånd som förvaras i anläggningarna alltid när detta är möjligt använder vilda honlaxar som årligen infångas och som genomgått ett naturligt urval.

4.9 Situationen i Finska viken ger en bra bild av laxutsättningarnas betydelse. Om laxutsättningarna skulle förbjudas i till exempel Kymmeneälvs utbyggda mynningsområde skulle detta i praktiken innebära ett slut för laxfisket i Finska viken liksom för det omfattande fritidsfisket nedanför kraftverken i Kymmeneälv. Detta fiske är av mycket stor betydelse för fisketurismen. Situationen är densamma i flera av älvarna i Östersjöområdet.

4.10 Eftersom förslaget bland annat innebär mindre kvoter skulle det få stora ekonomiska konsekvenser för yrkesfiskarna samt för de näringsgrenar som är beroende av primärproduktionen, bl.a. bearbetningen och handeln med fiske samt redskapstillverkarna. Laxens långa vandring, olika typer av fiske och varierande behov av reglering under vandringens olika skeen orsakar variationer i fördelningen av de ekonomiska konsekvenserna både mellan och inom medlemsstaterna. Eftersom säsongen för laxfiske är kort fångar de flesta laxfiskarna också andra fiskarter. För de flesta är laxen ändå den ekonomiskt sett viktigaste fiskarten, och även små ändringar i regleringen kan orsaka betydande förändringar i fiskerierens lönsamhet. Eftersom förslaget kan leda till att fiskare tvingas upphöra med sin

verksamhet minskar tillgången till lax och andra fiskar som fiskas jämsides med lax för konsumenter, bearbetning och handel, vilket ökar beroendet av fisk som importeras från länder utanför EU. Även fisketurismen i älvarna skulle kunna drabbas av ekonomiska förluster på grund av den åtstramade regleringen av älvfisket och tillämpningen av totala tillåtna fångstmängder i älvarna. På längre sikt skulle förslaget dock kunna öka antalet arbetstillfällen inom fisketurismen i älvarna då laxbestånden förstärks.

4.11 Förslaget får också ekonomiska konsekvenser för företagare som sysslar med vattenbruk. Vattenbruksföretag som producerar smolt som används vid kompensationsutsättning sysselsätter tiotals personer i områden med få andra sysselsättningsmöjligheter. Om vattenbruksföretag blir tvungna att upphöra med sin verksamhet på grund av att kompensationsutsättningen upphör, försvagas sysselsättningen i dessa områden. I

och med att företag läggs ner skulle man också förlora de långvariga erfarenheter och det kunnande som finns i anslutning till vattenbruk.

4.12 Förordningsförslagets negativa konsekvenser för sysselsättningen bör beaktas vid tillämpningen av EU:s befintliga bestämmelser om strukturstöd och vid förnyelsen av den gemensamma fiskeripolitiken. Möjliga stödformer är till exempel ersättning vid nedläggning av fiskeverksamhet samt investeringar och utbildning i syfte att ge fiskeverksamheten en ny inriktning. EESK anser emellertid att ersättningar endast är ett andrahandsalternativ. I första hand bör man redan vid planeringen av konkreta åtgärder beakta de sysselsättningsmöjligheter som laxfisket och därtill knutna näringsgrenar erbjuder och sträva efter att minimera de negativa konsekvenserna för sysselsättningen.

Bryssel den 18 januari 2012

*Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs
ordförande*

Staffan NILSSON
